

„Tiendeejerens“ ere ombyttede med henholdsvis „Lagtinget“ og „Kirkeeejerens“.

- 8) jfr. L. 1873 § 1 Nr. 9. Medens paa den ene Side Bestemmelserne om Vederlag for Afsløsning af Høveri, Pligtarbejde og Sagtdage og om Fæstefgift af Huse paa Landet ere ubeladte som uanvendelige paa Færøerne, foreslaas derimod paa den anden Side Udpantningsret tillagt Ejeres og Fæsteres Arv hos Lejere ikke blot for udlagte Statter og Afgifter af lejede Jordstykker (Fæsteforhold med Hensyn til private Ejendomme kendes ikke paa Færøerne) men ogsaa, naar skriftlig Kontrakt foreligger, hvori Udpantning er vedtagen, for selve Lejen af saadanne Jordstykker og for Vederlag for Pligtarbejde, hvor dette ifølge Overenskomst mellem Parterne er afløst af et kontant Vederlag. Denne Bestemmelse, der er analog med den i den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 1873 givne Regel med Hensyn til Fæstefgift af Huse, er af Lagtinget foreslaaet medoptagen særlig under Hensyn til, at Lejefgiften af saadanne Jordstykker, som de, hvorom Taleren her er, derunder ogsaa eventuelt Vederlag for Pligtarbejde, i Regelen kun andrager et saa ringe Beløb, at Omkostningerne ved ved almindelig Rettergang at indtale den ikke staa i noget Forhold til Sagens Genstand.

- 9) a) uforandret som i L. 1873 § 1 Nr. 10, hvis Litra b er ubeladt som uanvendeligt paa Færøerne.
- b) jfr. L. 1873 § 10 c, dog at Udpantningsretten her er foreslaaet tillagt begge Katedrællers Arv paa Aftægt, hvorhos Retten foreslaas udtrykkelig betinget af, at der angaaende den paagældende Aftægt er oprettet skriftlig Kontrakt, hvori Udpantning er vedtagen.
- c) jfr. L. 1873 § 10 d, dog at Ordet „Sudenrigsministeriet“ er ombyttet med „Justitsministeriet“.
- Litra. e og f i L. 1873 § 10 ere ubeladte som værende uden Anvendelse paa Færøerne.

Til § 2.

Denne Paragraf adskiller sig kun derfra fra Loven af 29de Marts 1873, at Længden af det Tidsrum, i hvilket Udpantningsretten bevares, ligesom i den nugældende Udpantningslov for Færøerne af 29de Marts 1867 er foreslaaet sat til 2 Aar.

Til § 3.

Denne § med de til den henhørende Bestemmelser i de efterfølgende §§ indeholde den væsentligste Afvigelse, saavel fra den for det øvrige Kongerige ifølge Loven af 1873 gældende Ordning — hvorefter Udpantning foretages af Fogden, dog at den paa Landet, naar Fordringen ikke overstiger 100 Rkr., og Genstanden for Udpantningen ikke er faste Ejendomme, kan foretages af Sognefogden, jfr. L. 1873 § 5 — som fra den paa Færøerne i Henhold til Loven af 29de Marts 1867 nugældende Ordning, hvorefter Udpantning i alle Tilfælde foretages af Sysselmanen, men kun ifølge en af Amtet i hvert enkelt Tilfælde udstedt Ordre, og saaledes at Appel af Udpantningsforretningen ikke kan finde Sted, hvormod den, der vil besvare sig over en hos ham foretagen Udpantning, er henvist til at anlægge almindeligt Erstatningsfølgemaal mod Retvirenten ved den ordinære Ret. Denne Ordning har vist sig at være forbunden med Ulemper i forskellige Retninger, hvorfor der almindelig næres Dunke om, at den maa blive afløst af en med den i det øvrige Kongerige nugældende Ordning mere overensstemmende, navnlig for saa vidt angaar den lettere Adgang til at erholde Udpantning uden først at skulle indhente Amtets Sanktion og med Hensyn til de for selve Udpantningsforretningens Foretagelse og Appel af samme gældende Regler.

De særegne færøste Forhold medføre imidlertid med Nødvendighed, at alle Udpantningsforretninger maa foretages af Sysselmændene, idet de meget vanskelige Kommunikationsforhold mellem Øerne og disses Udstrækning i Forbindelse med de store Omkostninger, der ere forbundne med alle Rejser, praktisk taget vilde gøre dette Rettsinstitut uanvendeligt i de allerfleste Tilfælde, saafremt det enten helt eller delvis henlægdes under Dernes eneste Fogedret, Landsfogden i Thorshavn. Dette har altid været anerkendt, og den nu gældende færøste Udpantningslov har saaledes i intet Tilfælde henlagt Foretagelsen af Udpantning under Landsfogden, men som ovenfor nævnt overalt overladt denne til Sysselmændene. Medens man saaledes fra alle Sider har været enig om forsaavidt at blive staaende ved den nugældende Ordning, har man derimod ikke længer næret Betænelighed ved at lægge en saa meget selvstændigere og friere Virksomhed, som et egentligt judicielt Udpantningsinstitut udtræder, i Hænderne paa Sysselmændene. At man tidligere ikke har turdet dette, forklæres meget naturligt af disse Funktionærers tidligere underordnede